

Sygn. akt V CSK 59/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko D. J., Z. J. i M. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej M. J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej M. J. na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej M. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego wydanego w sprawie z powództwa K. K. o zapłatę zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, albowiem tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy wskazany przez skarżącego problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia

prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Badana skarga kasacyjna nie spełnia tego wymogu. Skarżący sformułował wprawdzie zagadnienie prawne - czy art. 878 § 1 k.c. ma zastosowanie do poręczenia wekslowego oraz czy ważne jest w świetle tego przepisu poręczenie wekslowe dokonane za wystawcę weksla in blanco w sytuacji, gdy z treści weksla ani z deklaracji wekslowej nie wynika wysokość lub górna granica zobowiązania (długu) wekslowego wystawcy, ale nie poparł go jakimkolwiek szerszym, pogłębionym i spójnym wywodem prawnym wskazującym na istnienie w rozpoznawanej sprawie ważnej, dotychczas nierozstrzygniętej w orzecznictwie kwestii prawnej mającej znaczenie nie tylko dla tej sprawy, ale też dla innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera także argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez skarżącego poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące wskazanych przepisów prawa materialnego (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Sformułowany przez skarżącego problem prawny nie ma także związku z wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi rozpatrywanej sprawy, z których wynika, że powód jako pożyczkodawca zawarł w dniu 26 kwietnia 2011 roku z pozwanym D. J. pisemną umowę pożyczki, w której wyraźnie wskazano, że w celu zabezpieczenia zwrotu pożyczki pożyczkobiorca wręcza powodowi wystawiony przez siebie weksel własny in blanco. Weksel ten poręczyli rodzice pożyczkobiorcy- pozwani M. J. i Z. J.. Z ustaleń tych nie wynika więc, aby powód zawarł ze skarżącą umowę poręczenia w rozumieniu art. 876 k.c., a w szczególności, by skarżąca poręczyła za przyszły dług D. J. (art. 878 k.c.). Wskazane w zagadnieniu prawnym przepisy nie mają więc zastosowania w niniejszej sprawie, a sytuację prawną skarżącej oraz zakres i charakter dopuszczalnych zarzutów przeciwko żądaniu powoda regulują przepisy prawa wekslowego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz

powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]